

Lesley Pearse

Belle

Londen, 1910

‘Je bent vast een hoer.! Je woont in een bordeel!’

De vijftienjarige Belle deed een stap naar achteren en keek ontzet naar de roodharige jongen met het gezicht vol sproeten, die haar op straat achternagerend was om haar het lint terug te geven dat uit haar haar was gevallen. Dat was in de drukke straatjes van de Londense wijk Seven Dials, waar vrijwel iedereen alles wat niet vastgespijkerd zat in eigen zak stak, bijzonder ongewoon. Hij had zich voorgesteld als Jimmy Reilly, het neefje van Garth Franklin, de kastelein van de Ram's Head, en had verteld dat hij onlangs bij zijn oom was komen wonen. Nadat ze even met elkaar hadden gebabbeld, had Jimmy gevraagd of ze vrienden konden zijn. Dat leek Belle wel wat: hij zag er leuk uit en was ongeveer even oud als zij. Maar vervolgens had hij alles verpest door te vragen of ze het erg vond een hoer te zijn.

‘Als ik in een paleis woon, ben ik ook niet meteen een koningin,’ antwoordde ze kwaad. ‘Ja, ik woon in Annie's Place, maar ik ben geen hoer. Annie is mijn moeder!’

Jimmy keek Belle aandachtig en met een blik vol spijt in zijn goudbruine ogen aan. ‘Het spijt me. Mijn oom zei dat Annie's Place een bordeel is, dus toen ik je daar naar buiten zag komen...’ Hij zweeg even beschaamd. ‘Ik wilde je echt niet kwetsen.’

Nu raakte Belle nog meer in verwarring. Ze geloofde niet dat ze ooit eerder iemand had ontmoet die iets om haar gevoelens gaf. Haar moeder kon het niets schelen hoe ze zich voelde, en hetzelfde gold voor de meisjes in het huis. ‘Het geeft niet,’ antwoordde ze een tikje onzeker. ‘Je kon het niet weten, je woont hier nog maar net. Is je oom een beetje aardig voor je?’

Jimmy haalde zijn schouders op.

‘Hij is een tiran,’ stelde Belle vast, die wel kon raden dat Jimmy al had

kennisgemaakt met de vuisten van zijn oom. Garth Franklin stond bekend om zijn korte lontje. ‘Moet je echt bij hem blijven?’

‘Mijn moeder zei altijd dat ik naar hem toe moest gaan als haar iets zou overkomen. Ze is een maand geleden overleden. Mijn oom heeft haar begrafenis betaald en zei dat ik bij hem moest gaan wonen om het vak te leren.’

Uit zijn sombere toon kon Belle opmaken dat hij zich gedwongen voelde bij zijn oom te blijven. ‘Wat erg van je moeder,’ zei ze. ‘Hoe oud ben je?’

‘Bijna zeventien. Mijn oom zegt dat ik maar moet gaan boksen om spieren te kweken,’ antwoordde Jimmy met een brutale grijns. ‘Ma zei altijd dat een man meer heeft aan hersens dan aan spieren, maar misschien kan ik een slimme sterke man worden.’

‘Als je maar niet tegen meisjes zegt dat ze hoeren zijn, want dan leef je niet lang genoeg om spieren te kweken,’ zei Belle plagend. Ze vond hem steeds aardiger worden. Hij had een leuke lach en straalde iets zachts uit wat bij de meeste jongens uit deze buurt ver te zoeken was.

Seven Dials lag niet ver van de dure winkels van Oxford Street, de theaters van Shaftesbury Avenue en de grandeur van Trafalgar Square, maar was beslist niet zo deftig als die straten. Het hart van de buurt werd gevormd door de groente- en fruitmarkt van Covent Garden, en eromheen was het een wirwar van smalle straatjes, binnenplaatsjes en steegjes. In de afgelopen twintig jaar waren de ergste krotten in deze achterbuurt weliswaar afgebroken, maar de nieuwe gebouwen die ervoor in de plaats waren gekomen, zagen er al snel even sjofel uit als de oude. Veel bewoners behoorden tot de onderste lagen van de maatschappij – dieven, prostitutees, bedelaars, oplichters en zware jongens – en leefden zij aan zij met armen die de slechtste baantjes hadden die er waren: straatvegers, voddensrapers en loonwerkers. Op deze grijze, ijskoude dag in januari, waarop veel mensen zich zo dik mogelijk hadden ingepakt in kleren die niet meer dan voddens waren, bood de buurt een trieste aanblik.

‘Als ik een meisje weer eens haar haarlint teruggeef, zal ik op mijn woorden letten,’ zei Jimmy. ‘Je hebt erg mooi haar, ik heb nog nooit zulke glanzende zwarte krullen gezien. Je hebt ook erg mooie ogen.’

Belle glimlachte omdat ze wist dat haar lange krullen haar beste kenmerk waren. De meeste mensen dachten dat ze haar haar elke avond voor het slapen gaan in de krul zette en het met olie behandelde om het te laten glanzen, maar haar haar zag er van nature zo uit. Het enige wat ze deed,

was het borstelen. Ze had haar blauwe ogen van Annie geërfd, maar omdat Annies haar donkerblond was, nam Belle aan dat ze haar donkere lokken aan haar vader te danken had.

‘Dank je, Jimmy,’ zei ze. ‘Als je meisjes zo kunt vleien, word je vast erg geliefd hier.’

‘Ik woonde eerst in Islington, maar daar wilden de meisjes niet eens met me praten.’

Belle kwam zelden buiten Seven Dials, maar ze wist dat Islington een buurt was waar de nette middenklasse woonde. Door deze laatste woorden en zijn eerdere opmerking dat zijn oom de begrafenis had betaald, vermoedde ze dat zijn moeder daar in de huishouding had gewerkt.

‘Was je moeder kokkin, of huishoudster?’ vroeg ze.

‘Nee, ze was naaister, en totdat ze ziek werd, verdiende ze best goed.’

‘En je vader?’

Jimmy haalde zijn schouders op. ‘Die is er na mijn geboorte vandoor gegaan. Ik geloof dat hij kunstenaar was. Oom Garth noemt hem “een stuk verdriet”. Ik heb hem nooit gekend en wil hem ook niet kennen. Ma ze is altijd dat ze van geluk mocht spreken dat ze een goede naaister was.’

‘Omdat ze anders misschien in Annie’s Place had moeten gaan werken?’ vroeg Belle ondeugend.

Jimmy lachte. ‘Je bent niet op je mondje gevallen, dat mag ik wel,’ zei hij. ‘Kunnen we vrienden worden?’

Belle keek hem alleen maar even aan. Hij was een centimeter of vijf langer dan zij, knap, en goed van de tongriem gesneden. Hij was niet zo deftig als een echte heer, maar hij sprak veel minder grof en plat dan de meeste jongens in Seven Dials. Ze vermoedde dat hij een hechte band met zijn moeder had gehad en niet veel ervaring had met het overmatige drankgebruik, het vele geweld en de zedeloosheid die kenmerkend waren voor deze buurt. Ze mocht hem wel en kon net als hij wel een kameraad gebruiken.

‘Ja, dat lijkt me fijn,’ zei ze. Ze stak haar pink naar hem uit, net zoals Millie, een van de meisjes thuis, altijd deed wanneer ze iemand haar vriendschap aanbood. ‘Dan moet je me ook jouw pink geven,’ zei ze glimlachend. Ze haakte haar pink rond de zijne en zei half zingend: ‘Vrienden, vrienden voor altijd, een echte vriend raak je niet kwijt.’

Jimmy antwoordde met een sentimentele grijns waaraan ze kon zien dat haar woorden hem wel bevielen. ‘Zullen we een wandelingetje gaan

maken?’ stelde hij voor. ‘Wat denk je van St. James’s Park?’

‘Daar ben ik nog nooit geweest,’ antwoordde ze. ‘Maar ik moet eigenlijk terug naar huis.’

Het was kort na negen uur ’s morgens, en Belle was, zoals haar gewoonte was, even naar buiten geglipt voor een frisse neus terwijl iedereen in huis nog op één oor lag.

Hij leek te merken dat ze eigenlijk nog niet naar huis wilde, want hij pakte haar hand, haakte die rond zijn arm en begon te lopen. ‘Het is nog erg vroeg, niemand zal ons missen,’ zei hij. ‘In het park is een vijver met eendjes, en de frisse lucht zal ons goed doen. Het is niet ver.’

Er weldde een zekere opwinding in Belle op. Thuis wachtten haar alleen maar vervelende klusjes, zoals de po’s legen en kolen voor de haard halen. Jimmy hoefde zich niet in te spannen om haar over te halen, maar ze wenste dat ze haar beste koningsblauwe mantel met de met bont afgezette capuchon had aangetrokken. In haar oude grijze mantel voelde ze zich zo gewoontjes.

Terwijl ze snel door de achterafstraatjes naar Charing Cross Road en daarna naar Trafalgar Square liepen, vertelde Jimmy haar meer over zijn moeder en maakte hij haar aan het lachen met verhaaltjes over de rijke vrouwen voor wie ze jurken had genaaid.

‘Ma werd altijd helemaal gek van mevrouw Colefax. Die was kogelrond, met heupen als een nijlpaard, en ze zei altijd dat ma haar te veel voor de stoffen rekende om van de restjes om iets voor zichzelf te maken. Op een dag kon ze zich niet langer inhouden en zei: “Mevrouw Colefax, het kost me de grootste moeite om uit zes meter crêpe een jurk voor u te maken. Van wat er overblijft, kan ik niet eens een jasje voor een sprinkhaan naaien.”’

Belle giechelde bij de gedachte aan een dikke vrouw die slechts gehuld in een korset een jurk paste. ‘En wat zei ze toen?’

“‘Ik ben nog nooit van mijn leven zo beledigd.’” Jimmy deed mevrouw Colefax na door een hoog, ademloos stemmetje op te zetten. “‘Vergeet niet wie je voor je hebt!’”

Ze bleven even staan om naar de fontein op Trafalgar Square te kijken en staken daarna snel de straat over in de richting van de Mall.

‘Is het paleis niet geweldig?’ zei Jimmy toen ze onder de Admiralty Arch door liepen en ze aan het einde van de Mall Buckingham Palace in al zijn bleke pracht zagen liggen. ‘Ik maak graag een wandeling langs al

die mooie plekken. Dan krijg ik het gevoel dat ik beter verdien dan het knechtje van mijn oom te zijn.’

Tot dan toe had Belle nooit gedacht dat een mooie plek iemand kon inspireren, maar nu ze St. James’s Park in liepen en ze de kale takken, de struiken en het gras zag fonkelen van de rijp, begreep ze wat Jimmy bedoelde. Een waterig zonnetje brak door een dikke wolk heen en de zwanen, ganzen en eenden in de vijver gleden moeiteloos door het water. Het was een heel andere wereld dan Seven Dials.

‘Ik wil graag hoedenmaakster worden,’ bekende ze. ‘In mijn vrije tijd zit ik altijd hoeden te tekenen, en ik droom van een eigen winkel aan de Strand, maar dat heb ik nog nooit aan iemand verteld.’

Hij nam haar beide handen tussen de zijne en trok haar naar zich toe. Zijn adem was als rook in de vrieslucht en voelde warm op haar gezicht. ‘Ma zei altijd dat je alles kunt hebben wat je maar wilt,’ zei hij. ‘Het enige wat je moet doen, is ontdekken hoe je het kunt krijgen.’

Belle keek naar zijn glimlachende gezicht vol sproeten en vroeg zich af of hij haar wilde kussen. Ze had geen ervaring met dat soort dingen; omdat ze met louter vrouwen was opgegroeid waren jongens enigszins een raadsel voor haar. Nu voelde ze zich echter heel vreemd vanbinnen, alsof ze smolt, en dat was bespottelijk omdat ze het ijskoud had.

‘Kom, dan lopen we nog een rondje door het park. Daarna moet ik echt terug naar huis. Mog vraagt zich vast af waar ik blijf,’ zei ze snel, want dat vreemde gevoel maakte haar zenuwachtig.

Ze liepen vlug over de brug over de vijver. ‘Wie is Mog?’ vroeg hij.

‘Onze dienstmeid, of huishoudster, zou je kunnen zeggen, maar voor mij is ze veel meer dan dat,’ antwoordde Belle. ‘Ze zorgt mijn hele leven al voor me en doet alsof ze mijn moeder, tante en oudere zus in één is.’

Terwijl ze met flinke pas door het park liepen, vertelde Jimmy over hoe mooi het hier in de zomer zou zijn, over de boeken die hij had gelezen en over de school waarop hij in Islington had gezeten. Hij vroeg Belle niet naar haar thuis. Ze vermoedde dat hij dat niet durfde, bang dat hij iets verkeerd zou zeggen.

Ze waren weer veel te snel terug in het groezelige Seven Dials. Jimmy zei dat hij eerst zijn oom met een kop thee ging wekken en daarna de keldervloer moest boenen.

‘Kunnen we elkaar nog eens zien?’ vroeg hij. Hij keek nerveus, alsof hij bang was dat ze nee zou zeggen.

‘Meestal kan ik ’s morgens rond deze tijd wel even naar buiten,’ antwoordde Belle. ‘En doorgaans rond een uur of vier ’s middags ook.’

‘Ik zal naar je uitkijken,’ zei hij met een glimlach. ‘Het was leuk vandaag. Ik ben heel blij dat je haarlint op straat viel.’

Belle voelde zich een beetje terneergeslagen toen ze Jimmy Monmouth Street in zag lopen. Het afgelopen uur had ze zich zo vrij en gelukkig gevoeld, maar ze wist dat er binnen een eindeloze hoeveelheid klusjes op haar wachtte, waaronder het legen van de po's en het schoonmaken en aansteken van de haarden.

Ze hadden meer met elkaar gemeen dan Jimmy besepte. Hij had zijn nukkige oom, zij had een moeder met een slecht humeur. Ze hadden allebei talloze anderen om zich heen, maar het was duidelijk dat Jimmy even eenzaam was als zij en geen vrienden van zijn eigen leeftijd had met wie hij kon praten.

Het zonnetje dat zich tijdens hun wandeling door het park even had laten zien was achter zwarte wolken verdwenen, en toen ze langs de man liep die op de hoek van de straat lucifers verkocht, riep hij dat er sneeuw op komst was. Belle wilde niet naar binnen, maar het was te koud om nog langer op straat te blijven.

Ze wist erg weinig van de wereld buiten Seven Dials. Ze was geboren in het huis waar ze nu nog steeds woonde. Het verhaal ging dat haar moeder in haar eentje boven was bevallen, haar baby in een dekentje had gewikkeld en in een la had gelegd, en daarna weer bij de andere meisjes in de salon was gaan zitten, alsof er niets was gebeurd.

Al op heel jonge leeftijd had Belle geleerd zo onzichtbaar mogelijk te zijn. Zodra ze te groot was voor de la had ze een slaapplaats beneden in het souterrain gekregen, en ze mocht na vijf uur 's middags nooit, maar dan ook nooit boven komen of haar moeder vragen wat daar allemaal gebeurde.

Ze had van haar zesde tot haar tiende op een klein schooltje aan Soho Square gezeten waar ze had leren lezen, schrijven en rekenen, maar daaraan was abrupt een einde gekomen na een of andere ruzie tussen haar

moeder en haar onderwijzer. Daarna was ze naar een grotere school gegaan die ze zo vreselijk vond dat het een opluchting was geweest toen ze vanaf haar veertiende niet meer naar school hoefde. Sindsdien waren haar dagen echter wel lang en saai. Toen ze dat op een dag tegen haar moeder had durven zeggen, was die uit haar slof geschoten en had gevraagd of ze soms liever ergens keukenmeid wilde zijn of op straat bloemen wilde verkopen, zoals zo veel meisjes van haar leeftijd deden. Belle wilde geen van beide doen: het meisje dat even verderop in de straat bloemen verkocht, zag er zo mager en verformfaaid uit dat het leek of ze bij het eerste zuchtje wind omver geblazen zou worden.

Annie vond het maar niets dat Belle 'de straten afschuimde', zoals zij het noemde. Belle wist niet goed waarom. Was haar moeder bang dat ze streken zou uithalen, of wilde ze niet dat haar dochter de roddels hoorde die over haar werden verteld?

Tijdens een van haar zeldzame nostalgische en spraakzame buien had Annie verteld dat ze het lievelingetje was geweest van 'de Gravin', de vrouw die vóór Belles geboorte het huis had geleid, en zonder haar was Annie ongetwijfeld op straat beland of in het werkhuis geëindigd. Ze legde uit dat de Gravin haar bijnaam te danken had aan haar verfijnde manieren en aan het feit dat ze in haar jonge jaren een ware schoonheid was geweest, met aanbidders uit de hoogste kringen. Een van hen, volgens geruchten een lid van de koninklijke familie, had het huis in Jake's Court voor haar geregeld.

Belle was nog heel klein geweest toen de Gravin ziek was geworden en Annie haar meer dan een jaar lang had verpleegd. Voordat de vrouw stierf, maakte ze een testament op waarin ze al haar bezittingen aan Annie naliet.

Sindsdien had Annie de leiding over het huis. Ze nam meisjes aan en stuurde hen de laan uit, ze ontving bezoekers en beheerde het geld. In Seven Dials werd vaak gezegd dat ze een goed huis had maar bikkelhard kon zijn.

Belle had nooit echt geweten wat het woord 'bordeel' betekende. Ze had het haar hele leven lang gehoord, maar het was iets waarover op school niet werd gepraat. Annie's Place stond ook wel bekend als een 'hoerenkast', en toen Belle haar moeder jaren geleden had gevraagd wat dat betekende, kreeg ze te horen dat het een plek was die heren vermaak bood. De manier waarop Annie antwoord gaf, had Belle duidelijk gemaakt dat ze beter niet verder kon vragen.

In Seven Dials werd iedere volkswrouw of meid die zich ordinair

kleedde, onverantwoordelijk of lichtzinnig gedrag vertoonde en wel van een paar borrels en een dansje hield al snel 'hoer' genoemd. Het was natuurlijk een neerbuigende term, maar wel eentje die zo vaak werd gebruikt, dat het bijna een koosnaam was. Tot een paar maanden geleden had Belle gedacht dat haar moeder avondjes gaf waar heren leuke brutale meiden konden ontmoeten en van een drankje en een dansje konden genieten, maar sinds kort begreep ze door de losbandige liedjes, de schuine grappen en de gesprekken die ze had opgevangen dat mannen bepaalde behoeften hadden en dat ze naar huizen als dat van Annie kwamen om die behoeften te bevredigen.

Belle wist nog niet wat dit precies inhield. Annie noch Mog wilde er iets over zeggen, en de meisjes zelf waren zo bang voor Annie dat ze hun geheimen niet aan Belle wilden verklappen.

Wanneer Belle 's avonds in haar bed in het souterrain lag, sijnelden de geluiden van boven door naar beneden: de piano die enthousiast werd gespeeld, glazen die tegen elkaar tikten, bulderend mannelijk gelach, gebons, dansende voeten en zelfs gezang – het klonk allemaal zo leuk. Soms wenste Belle dat ze de trap op durfde te sluipen om rond het hoekje van de deur te gluren.

Hoewel ze dolgraag wilde weten wat haar moeder nu precies deed, begreep ze dat het niet allemaal even leuk was. Soms hoorde ze de meisjes huilen, smeken of zelfs schreeuwen, en ze kon zien dat ze niet altijd gelukkig waren. Ze verschenen te vaak met roodomrande ogen aan de eettafel en aten hun bord dan in een zware, sombere stilte leeg. Soms had een van hen een blauw oog of een arm vol bloeduitstortingen, en zelfs op de beste dagen zagen de meisjes er altijd bleekjes en zwak uit. Ze waren ook niet erg aardig tegen Belle. Dat kwam omdat ze haar als een spion van Annie zagen, zei Mog, en omdat ze jaloers op haar waren. Belle kreeg echt niets meer dan de meisjes en kon dus niet bedenken waarom ze jaloers op haar waren, maar ze betrokken haar nooit bij hun gesprekken en vielen stil zodra ze binnenkwam.

Alleen Millie, het oudste meisje, was anders. Ze lachte altijd naar Belle en maakte graag een praatje, maar Millie had ze niet helemaal op een rijtje. Ze was niet in staat met wie dan ook een zinnig gesprek te voeren en sprong van de hak op de tak.

Eigenlijk was Mog de enige vriendin die Belle had, en ze was veel meer